

Vergaderjaar 1992-1993

23 247

Wijziging van de Auteurswet 1912 en de Wet op de naburige rechten in verband met de richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 19 november 1992, PbEG 1992, L 346/61 betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom

A

OORSPRONKELIJKE TEKST VAN HET VOORSTEL VAN WET EN DE MEMORIE VAN TOELICHTING ZOALS VOORGELEGD AAN DE RAAD VAN STATE EN VOOR ZOVER NADIEN GEWIJZIGD

VOORSTEL VAN WET

Nieuw artikel IV

1. Onze Minister van Justitie zendt in overeenstemming met Onze Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur vóór 1 januari 2000 aan de Staten-Generaal een verslag over de werking en het effect van de in de Auteurswet 1912 en de Wet op de naburige rechten opgenomen regeling terzake van het leenrecht.

2. De stichting, bedoeld in artikel 15d van de Auteurswet 1912 onderscheidenlijk artikel 15b van de Wet op de naburige rechten, en de rechtspersoon, bedoeld in artikel 15f van de Auteurswet 1912 onderscheidenlijk 15a van de Wet op de naburige rechten, zijn verplicht de voor het in het eerste lid bedoelde verslag noodzakelijke gegevens te verschaffen en voor het overige hun medewerking te verlenen aan de voorbereiding van dit verslag.

MEMORIE VAN TOELICHTING

De vierde alinea van het hoofdstuk «De leenvergoedingsregeling in de Welzijnswet» luidde oorspronkelijk:

Op deze basis werd de leenvergoedingsregeling ontworpen die,

met als voorloper de Tijdelijke leenvergoedingsregeling 1986, werd opgenomen in de op 1 januari 1987 in werking getreden Welzijnswet. Bij Wet van 18 december 1991 (Stb. 1991, 771) zijn wijzigingen in de regeling aangebracht. De regeling heeft de volgende kenmerken. Recht op leenvergoeding bestaat voor publikaties die worden uitgeleend door openbare bibliotheken. De leenvergoeding moet jaarlijks in de maand januari worden aangevraagd. Het aantal uitleningen op jaarbasis wordt steekproefsgewijs bepaald door middel van daartoe aangevoerde bibliotheken. Voor de bepaling van het begrip publikatie wordt de Unesco-definitie gehanteerd met beperking in taal tot het Nederlands en het Fries. Rechthebbers zijn auteurs en uitgevers. De gelden die nodig zijn, worden door de openbare bibliotheken opgebracht (10 miljoen gulden). Het bedrag van de feitelijke leenvergoeding per individuele auteur, respectievelijk uitgever wordt berekend aan de hand van de vermenigvuldiging van het aantal uitleningen per publikatie met het jaarlijks vast te stellen normvergoedingsbedrag. Van deze uitkomst per publikatie ontvangt de auteur 70% en de uitgever 30%. Het totale bedrag

leenvergoeding per jaar berekend over de som van de leenvergoedingen voor de afzonderlijke publikaties, mag per auteur niet meer bedragen dan f 10.000. Voor de uitgever gold aanvankelijk ook een zogenaamd aftoppingsbedrag van f 100.000. Met ingang van 1 november 1989 geldt voor de uitgevers een aftoppingsbedrag van f 1.000.000 hetgeen erin resulteert dat bij de uitgevers feitelijk geen aftopping meer wordt toegepast. De aftopping is ingevoerd op grond van de gedachte dat er een omgekeerde relatie zou zijn tussen het aantal uitleningen en het literaire gehalte van een publikatie. Met de aftopping wordt beoogd dat niet alle beschikbare middelen verdwijnen naar veel uitgeleende (en meestal ook al goed verkopende) succesauteurs.

De laatste alinea van onderdeel b. Specifiek cultuurpolitieke aspecten van het hoofdstuk auteursrechtelijke en specifiek cultuurpolitieke aspecten van het wetsvoorstel luidde oorspronkelijk:

Over de uitwerking van deze punten in het repartitiereglement vindt thans overleg plaats met de Stichting Leenrecht, die naar mag worden aangenomen te zijner tijd op grond van artikel 15f als

incasso-organisatie zal worden aangewezen. De Stichting heeft zich bereid verklaard deze uitgangspunten in aanmerking te nemen bij de formulering van het repartitiereglement. Het overleg met de Stichting Leenrecht leidt ertoe dat reeds in een vroeg stadium kan worden beoordeeld of de voorstellen terzake van de verdeling tegemoet komen aan deze uitgangspunten. In laatste instantie kan indien hiervan geen sprake zou zijn tot onthouding van de goedkeuring worden besloten. Het overleg met de Stichting Leenrecht heeft echter onder meer tot doel een dergelijke, onwenselijke situatie te voorkomen.